

in circostanze abbastanza misteriose e questo mio personaggio, è molto simile, anzi è quasi identico al giovane morto misteriosamente. La madre, che è diventata un po' pazza per questo perdita, insiste nel dire che si tratta di suo figlio ritrovato. Il padre chiude un occhio e finiscono per adottarlo. Quindi egli riceve un'educazione praghese, diventa un figlio adottato da una famiglia ricca, che ha molte possibilità: impara le tecniche di lotta orientale, impara a guidare l'automobile, che allora era una rarità, addirittura impara a pilotare l'aeroplano. È una specie di D'Annunzio, di quei personaggi dell'inizio del Novecento che erano galvanizzati dalle nuove scoperte, soprattutto dalle scoperte del motore, quindi attratti da tutte le cose che avevano un motore: l'auto, l'aeroplano etc. Uno degli elementi centrali del romanzo è il fatto che quest'uomo diventa immensamente ricco: non sto a dire come, perché la storia è abbastanza complicata e divertente, in primo luogo perché è complicato e in secondo luogo per non togliere ai lettori il piacere di leggere, di scoprire. Egli diventa immensamente ricco come il Conte di Montecristo. E a partire da questo momento egli amministrerà queste ricchezze immense in maniera piuttosto giocosa, teatrale, perché ha anche queste caratteristiche. Senza rilevare la sua attività, riuscirà ad aiutare molta gente del paese friulano dove lui è ritornato dopo il soggiorno di Praga. Riuscirà, per esempio, a dotare il paese dell'antico bosco demaniale. All'epoca del comune rustico descritto da Carducci c'era un posto dove la gente andava a far legna, e insomma si sa come sono andate le cose nella storia, tutto ha cominciato ad avere un padrone e quindi i poveri non potranno più andare a far legna per l'inverno in questo luogo. Lui riacquista questo luogo e lo restituisce alla gente senza dire nulla, al che la gente comincia ad andare a far legna, a tagliare degli alberi, a rifornirsi per l'inverno. Lui non dice nulla. In principio ci sono anche dei disordi-

teségbe, állítja és ragaszkodik ahhoz, hogy a saját gyermekét lelte fel újra. Az apa szemethuny a kegyes család fölött és így örökbefogadják a fiatalembert. Tehát hősünk valódi prágai nevelésben részesül, egy gazdag család örökbefogadott gyermeke lesz, számos lehetőség nyílik meg előtte: megtanulja a keleti harcművészetet, megtanul autót vezetni, ami akkoriban még nagy ritkaságnak számított, sőt még repülőgépet is megtanul vezetni. Valami D'Annunzio-szerű figura, olyan személyiség, mint azok, akik a XX. század elején lelkesen ünnepeltek minden új felfedezést, különösképpen azokat, amelyek a motorokhoz kapcsolódtak és el voltak ragadotva mindentől, amiben motor működött: autó, repülőgép, stb. A regény egyik központi eleme az a tény, hogy ez az ember eszméletlenül gazdag lesz: nem mesélem el itt, hogy hogyan, mert a sztori eléggé szövevényes és szórakoztató. Nem mesélem el először azért, mert szövevényes, másodszor azért, mert nem akarom az olvasót megfosztani az olvasás és a felfedezés élményétől. Tehát a főhős eszméletlenül gazdag lesz éppen úgy, mint Montecristo Grófja. És ettől a pillanattól kezdve ez a hatalmas vagonyt igazgatja meglehetősen játékosan, teatráisan, mert, hogy ilyen képességei is vannak. Anélkül, hogy kilétét felfedné, nagyon sok friuli emberen segít, hiszen visszatért Friuli-országba a prágai tartózkodás után. Megszerzi például a közösség számára az ősi kincstári erdőt. Abban az időben a paraszti közösségeknek, Carducci jól leírta, szükségük volt olyan helyre, ahonnan fát gyűjthettek, de hát tudjuk, hogy mentek a dolgok a történelem során, mindennek lett előbb-utóbb egy tulajdonosa, tehát a szegények már itt sem tudtak hová menni a télire való tűzfáért. Hősünk megvásárolja ezt a helyet és visszadja az embereknek anélkül, hogy bármit is elárulna, így azok elkezdik gyűjteni a tűzfát, kivágják az élő fákat, és beszéjzenek tőle. Ő semmit se szól. Eleinte vannak bonyodalmak, mert ha valami senkinek nem a sajátja, az emberek csak tönkreteszik és megpróbálják a legtöbbet kisajtolni belőle. Ké-

